

ning, positive Tilkendegivelser med Hensyn til Regeringens kommende Politik, og nu spurgte han den engelske Premierminister, om det var hans Hensigt at føre en konstruktiv, positivt konservativ Politik, eller om det ikke var det, for hvis han vilde føre en positiv konservativ Politik og eventuelt tage en aaben Kamp derpaa, saa vilde han for sit Vedkommende staa Last og Brast med Premierministeren til det sidste uden Forbehold. Jeg vil for mit Vedkommende gerne have at vide: Hvad er det konservative Partis fremtidige Politik overfor Venstres Regering og overfor Venstres Politik? Skal den være en Fortsættelse af den Politik, som nu er blevet ført igennem 3 Aar, eller skal den være noget andet? Skal det være en Fortsættelse som hidtil, paa samme Vilkaar som hidtil, med samme Resultater som hidtil paa det økonomiske Omraade, samme Forsømmelse og samme Overseen af de Vælgeres Interesser, som vi Konservative mere end nogen andre er sat til at varetage, saa vil jeg for mit Vedkommende efter ringe Evne gøre det, jeg formaar, for, at der ved det kommende Valg kan blive gjort en Ende paa det bestaaende parlamentariske Bedrag, paa det raadende ministerielle Blændværk, paa det utaalelige Aag af officielle Skuffelser og Tilside sættelse af de Krav, som store Dele af Befolkningen med Rette maa stille til en hvilken som helst Regering, som i Øjeblikket har Ansvar for vort Lands og vort Folks fremtidige Skæbne.

Finansministeren (N. Neergaard): Det er mig umuligt at se den praktiske Nytte af denne Forhandling, efter at vi er blevet ganske enige om Lovforslaget, og da Forhandlingen jo kun har bestaaet i Gentagelser af de samme Betragtningmaader, som kom frem ved første Behandling, er det ingen stor Fristelse for mig til at gaa nærmere ind paa disse. Jeg skal kun holde mig til de positive Ting, som er blevet sagt, og som nogenlunde vedrører dette Lovforslag. Jeg maa dog blot gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holstein. Der er mig intet som helst bekendt om, at den nuværende Ordning af Landmandsbankens Forhold ikke skulde kunne holde til 1928, ja, Udtalelser er mig tilmed bekendt fra dem, der har med denne Ledelse at gøre, og dem, der har Tilsyn dermed, som gaar ud paa, at Rygter, som har været fremme i den Henseende, er ganske grundløse og tilmed meget skadelige.

Til det ærede Medlem Hr. Rode skal

jeg gøre en Bemærkning om Forholdet ved Fondens Ophævelse og den Betalingspligt, der kan komme til at paa-hvile Regeringen ved Fondens Ophævelse. Det ærede Medlem bestræbte sig for under Udvalgsbehandlingen at faa Tilbagebetalingspligten lagt over paa Nationalbanken alene, naturligvis saaledes, at Staten skulde yde sin Halvdel, men at det var Nationalbanken alene, som skulde træffe de fornødne Foranstaltninger enten ved Stiftelse af Laan eller ved Indkøb af fremmed Valuta eller ved Overføring af sin Guldbeholdning eller ved eventuel Forlængelse af Kreditten. Jeg erklærede mig paa en Anmodning, som kom under Samraadet i Udvalget, villig til at forhandle med Nationalbankens Direktion herom, og den angav to Grunde til, at den ikke mente at kunne acceptere en saadan Ordning. Den ene Grund var, at Nationalbanken, forudsat naturligvis, at der her bliver Tale om et større Beløb, ikke mente paa egen Haand at ville være i Stand til at stifte et saadant Laan som det, der her er Tale om, men selv om denne Mening ikke skulde holde Stik, og den virkelig kunde stifte Laan, mente den, at det vilde være meget skadeligt for Nationalbankens Kredit og hele Stilling i den internationale Finansverden. Og jeg er tilbøjelig til at tro, at disse Grunde er berettigede, i alt Fald har Nationalbanken ikke ment at kunne gaa ind derpaa. Og det ærede Medlem har da deraf draget den rigtige Slutning, at saa vilde man, saaledes som hele Sagen ligger, heller ikke gøre noget Forsøg paa at fremtvinge en saadan Ordning.

Det ærede Medlem bad mig gentage, hvad jeg havde udtalt angaaende Guldindløseligheden ved det nævnte Samraad med Udvalget. Jeg sagde ikke væsentlig mere, end jeg havde udtalt her i Tinget ved Lovforslagets første Behandling, men jeg skal gerne angive Hovedtrækkene deraf. Det er, at jeg absolut vilde anse det for utilraadeligt at gaa til Guldindløselighed, hverken til Pari eller til en Kurs mellem den nuværende og Parikursen eller selv til en Kurs, som laa noget over den nuværende, overhovedet at gaa til Guldindløselighed, saa længe ikke noget andet europæisk Land har forsøgt at gaa den Vej. Jeg er fuldkommen overbevist om, at saaledes som Forholdene ligger, vil Risikoen derved være ganske overordentlig stor; og hvor stor denne Risiko vil være, faar man det bedste praktiske Begreb om, naar man ser, at selv Lande, der staa saa nær ved Guldpariteten som England